

[Olufson.]

ført eller ikke. Dette har netop været en Vanskelighed ved de tidligere Love: at de Fordele, de bragte, hvad enten det var Skattelettelser eller andet, ret hurtigt blev kapitaliseret, idet Ejeren afsatte Ejendommen, og den nye Ejer kom til at sidde akkurat lige saa daarligt ved den. Det har man taget Hensyn til i det Forslag, der foreligger her. De Fordele, der opnaas ved Konverteringen, bliver staaende, men de Fordele, der opnaas gennem de Lempelser, der indeholdes i Afsnit II, bortfalder, hvis Ejendommen bliver solgt.

Afsnit II bestemmer, at foruden den Rentesænkning, som selve Konverteringen byder, skal der ydes et Rentetilskud paa 1,3 pCt. til de Laan, der hidrører fra Kreditforeninger, Hypotekforeninger, Banker og Sparekasser o. lign. Dette vil betyde, at naar begge de to Forslag er gennemført, vil for den væsentligste Del af Landbruget Gælden være ført ned til en Rentefod af 2,7 pCt. Man mener derigennem at gøre det muligt for alle dem, der ikke har mere end normal Gæld, ikke har Gæld ud over Værdierne, at fortsætte Bedriften under tryggere Forhold end i Dag. Selvfølgelig bortfalder denne Fordel, hvis man sælger Ejendommen inden for det Tidsrum, i hvilket Lettelsen gælder. Dette vil bevirke en Hemning af den Stigning i Ejendomspriserne, som ellers, saaledes som jeg før omtalte, er tilbøjelig til at finde Sted. Jeg udtaler min Tilfredshed med disse Bestemmelser, ved hvilke man netop vil fastholde de Fordele, som det er Lovgivningsmagtens Agt at skaffe til Veje.

Afsnit II og Afsnit III, der omhandler Moratoriebestemmelserne, hører efter min Mening saa nøje sammen, at man ikke kan flikke ret meget paa det ene, uden at det andet bryder fuldstændig sammen. Moratoriebestemmelserne i Afsnit III er en videre Udførelse af det, som vi har kendt i de tidligere Akkordlove. Her er Tale om baade Moratorium, Indfrysning og andet kendt, men der er i dette Forslag ogsaa en Del nyt. Der er det nye, at Amtsudvalgene bliver suppleret med et juridisk sagkyndigt Medlem, og dette er vistnok af Betydning. Der er i § 15 en Bestemmelse, som jeg gerne vil gøre den højtærede Landbrugsminister opmærksom paa, fordi jeg ikke ved, om den er helt heldig. I Afsnit II, § 8, tales der om, at Rentelettelsen kun ydes for Landbrugsejendomme, der ejes af Enkeltperson; hvor flere i Fællesskab ejer en Landbrugsejendom, kan den Rentelettelse, der er Tale om her, ikke gives. Men i Afsnit III tales der gen-

tagende om den, der har en eller flere Landbrugsejendomme. Nu tror jeg ganske vist, at der ikke i Øjeblikket er synderlig stor Interesse for at være Grossist i Landbrugsejendomme, men der er alligevel adskillige, som ligger med flere Ejendomme, og det tager man ogsaa Hensyn til i Forslaget. Men hvis nogen har Raad til at ligge med 2, 3 eller 4 Landbrugsejendomme, er det jo et Spørgsmaal, om der er nogen Grund til, at Staten skal hjælpe ham dertil, om det ikke var bedre at sige, at med den ene af Ejendommene gik han ind under de almindelige Vilkaar, men for de andre Ejendommers Vedkommende maatte han enten bære Tabet eller ogsaa afhænde Ejendommene. Jeg henstiller, som sagt, til den højtærede Minister, om der ikke var Grund til at tage dette op til Overvejelse.

Jeg skal i øvrigt ikke gaa stærkt ind paa Forslagets Enkeltheder, for de forskellige Ministre var jo i Forelæggelsestalerne ret stærkt inde paa disse. Der er dog alligevel enkelte Ting, jeg ønsker at dvæle lidt ved.

I §§ 21 og 22 kommer man ind paa den saakaldte individuelle Gældsordning, og denne Ordning kan jeg helt og fuldt tiltræde. Det har desværre været saadan, at ved de Foranstaltninger, Rigsdagen har foretaget, har vi ikke alene holdt Haanden over uskyldige, men ogsaa over skyldige. Man har ikke været i Stand til at sigte Avnerne fra Kærnen, og adskillige Avner, som burde have været blæst væk, er blevet siddende i Soldet. Gennem denne individuelle Gældssanering, som der her er Tale om, vil Amts- og Landsudvalgene være i Stand til at foretage denne Udrensning, som efter min Mening kun vil være af det gode. Det har altid været saadan her i Landet, at ikke alle egnede sig til at være Landbrugere, at der var enkelte, som, naar de havde været det kortere eller længere Tid, maatte gaa deres Vej, og det samme er Tilfældet den Dag i Dag. Men netop ved vore Moratorie- og Henstandsbestemmelser har vi i høj Grad medvirket til, at den naturlige Udskiftning, der burde finde Sted, ikke har fundet Sted. Denne Udskiftning vil man nu gennem den her foreslaaede individuelle Sanering være i Stand til at gennemføre, og dette hilser jeg med Tilfredshed.

Jeg vil gerne gøre opmærksom paa en anden Bestemmelse i § 22, idet der der siges, at Gældsudvalget, Amtsudvalget, kan bestemme, at en Del af vedkommende Ejendom skal stykkes ud, forinden en Gældsordning træffes. Vi har i ikke ringe Grad